

Čas od času se objeví v návštěvní knize příběhy, které píše sám život. V tu chvíli se dostáváme z pomyslné hranice teorie tvrdě do praxe, tedy skutečného života. Zaujalo mne několik silných příběhů, které zde zveřejňuji. Pro alkoholiky může být takový text varováním, co všechno mohou ztratit, ale jak víme, alkohol je velmi silný pán. Ukazuje se zde také, jak moc trpí rodina při ztrátě blízké osoby, i když byla alkoholikem.

Lenka

Dobry den. Skrz na skrz jsem si procetla vas web a snazila jsem se najit odpoved na svou otazku. Moje maminka (49) je zavisla na alkoholu, myslim, ze je ve velmi pokrocile fazi. Je to (nebo byvala) inteligentni pohledna fajn zenska. Jeji piti zacalo priblizne pred 10 lety, duvodem bylo pravdepodobne castecne neuspeni v podnikani a financni problemy. Ikdyz, kdyz se nad tim zamyslim, spise to bylo naopak, upadek firmy a financni problemy prisly az potom, co zacala mit problemy s alkoholem... ale vice asi nejaky komplex z detstvi (jeji matka byla velmi tvrda a vtloukala dceram do hlavy, ze zena patri za plotnu a nemuze delat stejne veci, jako muzi, uz od detstvi s ni mela rozpory, ktere vzdy uhlazoval jeji tatinek). Maminka byvala velmi aktivni zenou, pracovala jako redaktorka novin, sportovala, zvladala uzasne vychovu svych 2 malych deti (dnes je mi 28 a setre 29 let), na detstvi mame absolutne nadherne vzpominky, myslim, ze by nam ho kdekdo mohl zavidet. Bravala nas do prirody, jezdit na koni, chovali jsme vsechny mozne druhy zvirat, malovala obrazy, navrhovala a sila nam i znamym saty, vyrabela veci z kuze, vsechny kamaradky a sestrenice nam mamcu zavidely, byla proste skvela....Co se potom stalo???Proste je to vsechno pryc... kdy se to stalo a proc? Jedinou jeji laskou doposud zustali kone a psi, ti jedini nejdou proti ni jak rika a tou novou se stal alkohol a primitivni telenovely. Jak se z tak aktivniho cloveka muze tohle stat? Zpocatku sve piti zuvodnovala tak, ze kdyz si muze dat pivo nebo panaka jeji manzel (muj otec), proc by ona nemohla... Ja ziju posledni 4 roky v zahranici a domu prijizdim 1x-2x rocne. Presvedcit ji, aby se sla lecit jsem zkousela asi milionkrat, vsemi zpusoby, po dobrem, po zlem...ma sestra s ni dokonce mela soudni stani, kde ji chtela zbavit svepravnosti, bohuzel prohrala...Zkousela jsem vse, citove vydirani, ze pokud nepujde do lecebny,uz me neuvidi-rok jsem s ni nebyla v kontaktu, nepomohlo to, drzet ji za ruku a v slzach ji prosit taky ne.... Tatinek se asi uz 100x odstehoval a pristehoval, nechape, ze nejde jen o to, jestli ona dodrzi nebo nedodrzi slovo a nenapije se, je ve stavu, kdy uz vule nema zadnou moc a telo je schatrale...Asi 2x se zkousela pod natlakem lecit ambulantne, ale po mesici to vzdy vzdala. Rozvod nezabira, vse v ni jen vzbuzuje vice a vice vzdoru - jak ji vsichni ublizujou a jsou horozni s prominutim "hajzli". Vim, ze pokud se neco nestane, brzy jeji zivot zkonci. Pokazde, kdyz mi zazvoni telefon a je to otec nebo sestra, roztrepou se mi prsty, cekam spatne zpravy, je to jako nocni mura, proste vim, ze to jednou prijde, ikdybych si vic nez

cokoli prala, aby tomu tak nebylo. Prece si nezakazu pocity, ktere mam - miluji svou matku, chci ji pomoct, ale nejde to.... Vsechny odpovedi na podobne otazky, ktere jsem na ruznych webech nasla byly, ze cloveka k lecbe prinutit nemuzeme, zavisi to na nem. Opravdu neexistuje nejaka cesta, jak takovemu cloveku pomoct? Moc dekuji za odpoved, ikdyz tusim, jaka bude.

Vzkaz o několik dní později od téže osoby ...

Vazeny pane doktore, priznivci webu. Navazuji na svuj prispevek ze 17. 9. 2009, kdy jsem zadala o radu ohledne sve matky alkoholicky. Moc dekuji za odpoved. Den pote, co jsem napsala prispevek, mi zazvonil telefon....Ano, byl to TEN hovor... Tatinek mi oznamil, ze maminka byla hospitalizovana na JIP, cirhoza jater, finalni faze, kdy jatra prestava fungovat, telo zadrzuje tekutinu v brise...Takze jsem sedla na prvni letadlo a letela domu.
Asi 10 dni po hospitalizaci maminka zemrela. Tech 10 dni byla strizliva a dolehlo na ni, co se vlastne stalo, proc a jake to ma dusledky. Jak jsem se zminila, byla to velice inteligentni zena. Tech 10 dni byla splatka snad za vsechny hrichy, kterych se kdy dopustila. Ja to videla denne na vlastni oci a musim rict, ze emotivne to byl zatim nejhorsi zazitek meho zivota. Ona, lezici tam s vedomim, ze uz je pozde na vsechno, ze uz muze 100x chtit a k nicemu to neni. Nebylo ji jeste ani 49 let, jeji krasne blond vlasy spadaly na snehobily nemocnicni polstar, nebyl mezi nimi jediny sedivy...Nikdy nezapomenu na ty oci, kteryma se na nas posledni dny sveho zivota divala, bylo v nich tak moc viny, lasky a strachu. Vedela, ze uz neuvidi sva vnoucata, kone a psy, ktere tak milovala a kteri byli vzdy duvodem, proc se nemohla jit lecit, protoze "kdo by se o ne postaral?" Stokrat jsem ji na to odvetila: "A kdo se o ne postara, az se upijes a umres?" Clovek takove veci rika, ale v danem momente neciti jejich vahu. Ted se sestrou a tatinkem zarizujme, co udelat s jejimi konmi a psi, protoze ONA uz tu neni....Ted uz to neni jen vyhruzkou, je to pravdou. Tak strohou a krutou. V tech deseti dnech jsem z nejakeho duvodu mela zpet mou uzasnou maminku, ktera byla poslednich mnoho let nekde pryc. Kde byla a proc? Proc si byla pouze na prahu zivota a smrti schopna uvedomit, za co je zodpovedna?Proc to neslo driv? Proc clovek, ktery ma rakovinu a musi na operaci a lecbu, aby prezil s tim nevaha a proc alkoholik, jemuz je mnohokrat receno, ze zemre, pokud s pitim neprestane odveti, ze "on bude v pohode" ? Je tady a vzdycky bude spousta PROC, ktere se mi budou honit hlavou. Neustale tapu v mysli, jestli jsem pro ni udelala dost, treba jsem na to sla spatnym smerem....Navzdy s tim budu muset zit. Vse jsme ji odpustili, milovali jsme ji. Myslim si, ze spousta alkoholiku (ne-li vsichni) si absolutne neuvedomuje, ze tohle se prave jim pravdepodobne stane, pokud svuj problem nezkusi resit.
Lide okolo vidi alkoholiky jako nechutne ozraly, za ktere se je treba stydet. Ano, neco na tom je, zneprijemnuji nam vsem "normalnim" zivot. Na duhou stranu jsou to svym zpusobem obeti, ktere drive ci pozdeji svou dan zaplati. Kez by nasli silu vpustit nas do sve duse a prijali nasi pomoc. Timto bych moc rada podekovala panu doktorovi za to, ze umoznuje lidem jako jsem ja, aby se podelili o sva trapeni, ziskali radu nebo jen povzbuzeni.
Mnoho uspechu a sily vsem, kteri s alkoholismem bojuji

Katka

Smrt maminky bolela nejvíc nás, kdo jsme jí do poslední chvilky navštěvovali. Maminka už nevěděla, byla v komatu. Ten pohled bych opravdu přála všem nastávajícím alkoholikům. Bylo to hrozné a veliká beznaděj. Po tolika letech stresu, trápení, přemlouvání a hrozného strachu kdy tato chvíle příjde ale i svým způsobem úleva. Myslím že jsem to nesla statečně, upnula jsem se na své děti a moje každodenní starosti..Ale teď po roce najednou nemůžu spát, mám o mamince děsivé sny které mě budí a já už pak neusnu. Často na ní myslím a přemítám jestli jsme opravdu nemohli udělat víc... zároveň vím že jsme udělala maximum. Najednou mě chybí i přesto že mi dobrou maminkou většinu let nebyla. Chtěla bych se zeptat jestli máte zkušenost že tyto stavy se mohou dostavit až po tak dlouhé době, jestli samy odezní nebo bych měla hledat odbornou pomoc? Mamince jsem vědomě vše odpustila, milovala jsem jí do poslední chvíle, ale někde hluboko ve mně ten vztek asi pořád nosím. Mám na to zkusit zapomenout nebo s tím bojovat? Poraďte tímto prosím i L. a všem koho něco podobného potkalo. Žádné rady nebo podpory v nemocnici kde maminka už po druhé umírala se nám nedostalo. Jen jsme byli rádi že už je to za námi, ale je to opravdu za námi?

Martina

Všem vašim maminkám, držím palce a přeji aby to dokázaly! Moje maminka byla krásná, vzdělaná, hodná, inteligentní, šikovná, veselá, vtipná, všemi milovaná a nedokázala to.. Před rokem zemřela. Smiřte se s tím že už možná víc udělat nemůžete. Jenom milovat, věřit a odpouštět. Pokud budou vaše maminky chtít, bude to pro ně ta největší pomoc. A pokud chtít nebudou...víc udělat nemůžete. Důvodů proč bojovat mají dost.